

Het avondmaal van de Heer als beeld van gemeenschap

door: E.H. Chamberlain

1 Korinthe 10:14-17

We vinden in de Schrift nooit een gelovige, die het avondmaal alleen neemt. Het wordt ook niet bediend aan anderen door een priester of een predikant. En hoewel een persoon moet danken voor brood en beker, doet hij dat, als vertegenwoordigde hij de hele vergadering. Daarom zegt de apostel: *“De drinkbeker der zegening die wij zegenen... ..Het brood dat wij breken”*.

In onze verzen spreekt Paulus over het avondmaal als een “gemeenschap”, in tegenstelling met de gemeenschap met de demonen, verbonden met de eten van dingen, die aan de afgoden geofferd waren. Blijkbaar hadden de Korinthiërs Paulus hierover een vraag gesteld, wat de aanleiding was voor zijn opmerkingen. Maar zijn woorden zijn op zichzelf de bestudering waard ook al hebben wij geen vragen over de afgoden.

“De drinkbeker der zegening die wij zegenen, is die niet de gemeenschap van het bloed van Christus? Het brood dat wij breken, is dat niet de gemeenschap van het lichaam van Christus?” (16)

Gemeenschap betekent, dat de betrokkenen iets hebben, dat ze gemeenschappelijk hebben. Een gemeenschappelijk bezit of belang. Als gelovigen in de Heer Jezus Christus, worden we allemaal gekenmerkt door het feit dat wij vertrouwen op de waarde van het bloed van Christus tot heil en reiniging. Dit is de grondslag van het christendom. Misschien wordt daarom hier de beker wel het eerst genoemd.

Wij kunnen van elkaar verschillen in menig opzicht en doen dat ook, in ras en kleur, in stand of bezigheid, in opvoeding en voorkomen. Dit draagt allemaal bij om ons van elkaar gescheiden te houden. Maar het vertrouwen op het bloed van onze Heiland hebben wij gemeenschappelijk.

Het drinken van de beker, gebeurt inderdaad ter gedachtenis van de dood van de Heer, maar alleen als zij, die geleerd hebben, wat het betekent om op Zijn bloed te vertrouwen, wensen we Hem te gedenken. Zo is het ook met het breken van het brood. Dat is de gemeenschap van het lichaam van Christus. De uitdrukking van onze gemeenschappelijke wens om te denken aan Zijn opoffering voor ons.

Het is merkwaardig, dat de apostel woorden gebruikt, die inhouden, dat allen, tegen wie de woorden zijn gericht, hetzelfde doen. Maar hij zegt niet: “De beker die u zegent”. De Korinthiërs moesten niet kunnen denken dat alleen zij dat deden. Nee, zijn woorden laten zien dat hij over alle gelovigen spreekt.

Hij vervolgd met: *“Want wij, de velen, zijn een brood, een lichaam; want wij allen nemen deel aan het ene brood.”* (17) Hier gaan we een stapje verder. Deze gemeenschap, dit samen gemeenschappelijk gedenken, is een beeld van het feit, dat we inderdaad één zijn en één lichaam in Christus.

Dit is de eerste keer, waar we deze uitdrukking “één lichaam” in de brieven van Paulus tegenkomen. Hoewel we het iets soortgelijks vinden in 1 Korinthe 6:15. Het onderwerp wordt uitgewerkt in 1 Korinthe 12:13 en nog meer in Efeze en Kolosse.

In 1 Korinthe 12:13 lezen we, dat de gelovigen door een Geest tot een lichaam gedoopt zijn, die in een ieder van hen inwoont. Het werk van de Geest bestaat in het verheerlijken van Christus. Een van de vruchten van Zijn aanwezigheid is, het leiden van de heiligen, in gehoorzaamheid aan het Woord van de Heer, om deel te nemen aan dat ene brood. We doen dit tezamen, omdat we één zijn in Christus en het ene brood is het beeld van onze eenheid.

Er is dus een overgang in Paulus woorden van het letterlijke, het lichaam van de Heer, naar het verborgen lichaam, waarin wij zijn verenigd. We vinden daarvoor een verbindingsschakel tussen deze twee gedachten in het beeld van Adam. Tijdens zijn diepe slaap werd een rib van hem genomen om tot zijn bruid te worden gevormd, Eva. Want de Gemeente, het lichaam van Christus en ook om Zijn bruid te zijn, als de dag van de heerlijkheid daagt, dankt haar hele bestaan aan de doodsslaap, waarin Hij ging vanwege haar. Vandaar, als wij als diegenen, die onze Heer Jezus Christus liefhebben, samenkomen om Hem te gedenken in Zijn dood, zijn we niet de enigen die dat doen, maar we doen het in gemeenschap met allen, die Hem liefhebben en Hem wensen te behagen. Samenkomen op verschillende tijden en op vele plaatsen, zijn onze gedachten toch bezig met dezelfde gezegende Heiland. Wij hebben daarom gemeenschap met elkaar. Wij doen het als leden van dat éne lichaam.

Er zijn twee dwalingen, waarvoor we moeten oppassen:

1e Dat is wat we zouden kunnen noemen de sacramentele dwaling. Namelijk: dat onze deelname aan het brood en de beker ons een deel geeft aan het lichaam en bloed van Christus. Deze dwaling, helaas, wordt in de nieuwe Engelse Bijbel gevonden, die in plaats van “gemeenschap”, leest: “een middel om deel te hebben aan het bloed van Christus” enz. Maar het is niet een middel om deel te hebben, maar een beeld van het deelhebben zelf. De hele Schrift zegt ons dat het geloof alleen het enige middel is om deel te hebben aan het bloed van Christus.

2e Dit betreft de eenheid. Het is goed om te herinneren aan de nadruk die Paulus legt in Efeze 4:4 op het éne lichaam. Want sommigen lezen deze tekst in 1 Korinthe 10 alsof de eenheid, waarover we gesproken hebben, bestaat uit hen, die daadwerkelijk samen brood breken. Alsof de broodbreking deze eenheid maakt. Terwijl in werkelijkheid, het de uitdrukking is van een eenheid, die al bestaat. Een eenheid, die alle gelovigen omvat. Wanneer Paulus zegt: “*want wij allen nemen deel aan het ene brood*”, kan hij niet bedoelen het aanwezige brood. Zijn woorden doen denken aan het Paaslam: “*en de ganse gemeente der vergadering van Israël zal het slachten tussen twee avonden*” (Ex.12:5) Er is maar één Lam en er is maar één brood. Er is maar één lichaam en dat moet onze eenheid zijn en anders niets. Had de apostel gedacht aan de afzonderlijke vergadering, dan had hij moeten zeggen: “Want u, de velen, zijn één brood, één lichaam; want u allen nemen deel aan één brood.”

Iedere gemeenschap sluit iets uit in zekere zin. Dit is bijzonder het geval bij het avondmaal van de Heer. Dat is de reden waarom Paulus het onderwerp behandelt in zijn brief. Hij moest de nadruk leggen op het feit, dat deze gemeenschap onverenigbaar was met afgodendienst. “*U kunt niet de drinkbeker van de Heer drinken en de drinkbeker van de demonen*” (21). Maar we kunnen daarbij ook opmerken, dat hij ook uitsluit allen, die de Heer Jezus niet in oprechtheid liefhebben. Wat zou de gemeenschap van het bloed van Christus betekenen voor iemand, die nog in zijn zonden leeft? “*Of welke gemeenschap heeft licht met duisternis?*” (2Kor.6:14)

Als we samenkomen om Hem te gedenken, die voor ons de dood inging, worden wij door hetzelfde te gedenken afgezonderd van de wereld, die geen plaats had voor Hem. Maar dat is altijd waar. Niet alleen als we samenkomen. Wij die geloven behoren tot een gemeenschap, die ons volledig scheidt in de geest van de wereld. Niet dat we niet met de wereld moeten omgaan, want de Heer heeft ons in de wereld gezonden om Zijn getuigen te zijn, maar als we trouw zijn aan

Hem, zal de wereld ons niet liefhebben, ze kan ons op zijn hoogst verdragen. We kunnen de wereld niet liefhebben of de dingen die in de wereld zijn. (1Joh.2:15) Maar ieder waar christen is zijn Heer en Heiland verschuldigd, samen te komen, afgezonderd van de wereld, op de eerste dag van de week, zoals de eerste christenen dat deden, (Hand.2:42; 20:7) met hen, die Hem liefhebben om Hem te gedenken in Zijn dood.

Er is nog een vraag, die we onder ogen moeten zien. Gedragen wij, die deel hebben aan deze gemeenschap, ons waardig aan deze gemeenschap? Zijn wij trouw aan Zijn heilige Naam? Het is een ernstige zaak, als er onheiligheid heerst onder hen, die in zo'n heilige gemeenschap leven! Het is niet de vraag of wij wel waardig zijn, want dat kunnen wij nooit zijn. Zelfs onze aanwezigheid aan Zijn avondmaal is een belijdenis, dat wij in onszelf verloren zondaars zijn. Maar we moeten wel onze wegen oordelen in het licht van Zijn Woord en onze zonden belijden, opdat wij zijn vergeving mogen ontvangen. Dit wordt uitvoeriger behandeld in 1 Korinthe 11:27-31.

Verder voorziet de Schrift in het geval, als er grove zonden voorkomen en niet geoordeeld worden. Het Woord zegt dan, dat de vergadering verantwoordelijk is om de betreffende personen te oordelen. Ze moeten die uit hun midden wegdoen, anders worden zij er door verontreinigd. Wat betekent instemming met de zonde. (1Kor.5) Maar merken we wel op, dat deze uitsluiting niet alleen uitsluiting is van het avondmaal van de Heer. Want het avondmaal is wel een beeld van de gemeenschap, maar het is niet de hele gemeenschap. Want als een vergadering zou weigeren om het kwaad te oordelen, dan zou de gemeenschap er mee worden, gemeenschap met het kwaad.

Aan de andere kant, als we aan het avondmaal hen weigeren toe te laten, met wie we gerust andere vormen van christelijke gemeenschap genieten. Dan handelen we op een vormelijke en wettische wijze. Wat onwaardig is voor hen, die bij geestelijke werkelijkheden betrokken zijn.

Nog een praktische vraag betreft de vorm van het avondmaal zelf. Het beeld van het éne lichaam wordt zeker verstoord door de praktijk om een brood te gebruiken, dat al gesneden is en nog meer door het persoonlijk uit te delen. Dat is niet hetzelfde als de beker, omdat dat een vloeistof in zijn delen niet verenigd is als een vast lichaam. Een paar bekers als het aantal deelnemers groot is, hoeft niet in tegenspraak te zijn met de betekenis. Aan de andere kant een beker gebruiken voor iedere gelovige afzonderlijk is niet alleen niet nodig, maar het toont gebrek aan eerbied, voor wat de Heer heeft ingesteld. Over het geheel genomen, hoe dichter we kunnen blijven bij de wezenlijke instellingen van het avondmaal, hoe beter.

Oorsprong: [Words of Help 65-13](#)

Titel: -